

The Struggles of the Israeli People: How Can God Do This to Us?

Objective: Sometimes thinking about the struggles of the Israeli people makes students question God's role and presence in the modern-day conflict. This source sheet helps students address this question and think about their faith while exploring the struggles of the Israeli people.

I. The Struggle of Israel

- (1) [Yom Hazikaron Memorial Video](#)
- (2) [Comprehensive Listing of Terrorism Victims in Israel](#)
- (3) [Released Hamas Terrorist Ahlam Tamimi](#)

II. Having Faith Despite Struggle

- (1) [Rabbi Harold Kushner, When Bad Things Happen to Good People](#)

I believe in God. But I do not believe the same things about Him that I did years ago, when I was growing up or when I was a theological student. I recognize His limitations. He is limited in what He can do by laws of nature and by the evolution of human nature and human moral freedom.

I no longer hold God responsible for illnesses, accidents, and natural disasters, because I realize that I gain little and I lose so much when I blame God for those things. I can worship a God who hates suffering but cannot eliminate it, more easily than I can worship a God who chooses to make children suffer and die, for whatever exalted reason.

Some years ago, when the "death of God" theology was a fad, I remember seeing a bumper sticker that read "My God is not dead; sorry about yours." I guess my bumper sticker reads "My God is not cruel; sorry about yours."

God does not cause our misfortunes. Some are caused by bad luck, some are caused by bad people, and some are simply an inevitable consequence of our being human and being mortal, living in a world of inflexible natural laws.

The painful things that happen to us are not punishments for our misbehavior, nor are they in any way part of some grand design on God's part. Because the tragedy is not God's will, we need not feel hurt or betrayed by God when tragedy strikes. We can turn to Him for help in overcoming it, precisely because we can tell ourselves that God is as outraged by it as we are.

“Does that mean that my suffering has no meaning?” That is the most significant challenge that can be offered to the point of view I have been advocating in this book. We could bear nearly any pain or disappointment if we thought there was a reason behind it, a purpose, to it. But even a lesser burden becomes too much for us if we feel it makes no sense.

Patients in a veterans’ hospital who have been seriously wounded in combat have an easier time adjusting to their injuries than do patients with exactly the same injury, sustained while fooling around on a basketball court or a swimming pool, because they can tell themselves their suffering at least was in a good cause. Parents who convince themselves that there is some purpose somewhere served by their child’s handicap can accept it better for the same reason.

Do you remember the biblical story, in Exodus 32, about Moses, how, when he came down from Mount Sinai and saw the Israelites worshiping the golden calf, he threw down the tablets of the Ten Commandments so that they shattered? There is a Jewish legend that tells us that while Moses was climbing down the mountain with the two stone tablets on which God had written the Ten Commandments, he had no trouble carrying them although they were large, heavy slabs of stone and the path was steep. After all, though they were heavy, they had been inscribed by God and were precious to him. But when Moses came upon the people dancing around the golden calf, the legend goes, the words disappeared from the stone. They were just blank stones again. And now they became too heavy for him to hold on to.

We could bear any burden if we thought there was a meaning to what we were doing. Have I made it harder for people to accept their illnesses, their misfortunes, their family tragedies by telling them that they are not sent by God as part of some master plan of His?

Let me suggest that the bad things that happen to us in our lives do not have a meaning when they happen to us. They do not happen for any good reason which would cause us to accept them willingly. But we can give them a meaning. We can redeem these tragedies from senselessness by imposing meaning on them.

The question we should be asking is not, “Why did this happen to me? What did I do to deserve this?” That is really an unanswerable, pointless question. A better question would be “Now that this has happened to me, what am I going to do about it?”

Martin Gray, a survivor of the Warsaw Ghetto and the Holocaust, writes of his life in a book called *For Those I Loved*. He tells how, after the Holocaust, he rebuilt his life, became successful, married, and raised a family. Life seemed good after the horrors of the concentration camp.

Then one day, his wife and children were killed when a forest fire ravaged their home in the south of France. Gray was distraught, pushed almost to the breaking point by this added tragedy. People urged him to demand an inquiry into what caused the fire, but instead he chose to put his resources into a movement to protect nature from future fires.

He explained that an inquiry, an investigation, would focus only on the past, on issues of pain and sorrow and blame. He wanted to focus on the future. An inquiry would set him against other people—“was someone negligent? whose fault was it?”— and being against other people, setting out to find a villain, accusing other people of being responsible for your misery, only makes a lonely person lonelier. Life, he concluded, has to be lived for something, not just against something.

We too need to get over the questions that focus on the past and on the pain — “why did this happen to me?” — and ask instead the question which opens doors to the future: “Now that this has happened, what shall I do about it?”

(2) Bereshit 15:13-14

וַיֹּאמֶר לְאַבְרָם יְדַע מֵדַע כִּי־גֵר אֶהְיֶה וְרַעַף בְּאַרְצָךְ לֹא לָהֶם וְעַבְדֻם וְעָנּוּ אֹתָם אַרְבַּע מֵאוֹת שָׁנָה:

And [God] said to Abram, “Know well that your offspring shall be strangers in a land not theirs, and they shall be enslaved and oppressed four hundred years;

וְגַם אֶת־הַגּוֹי אֲשֶׁר יַעֲבֹדוּ יְנֹ אֶנְכִי וְאַחֲרַיִיכֶם יֵצְאוּ בְרִגְשׁ גָּדוֹל:

But I will execute judgment on the nation they shall serve, and in the end they shall go free with great wealth.

(3) Ramban

וְגַם אֶת הַגּוֹי אֲשֶׁר יַעֲבֹדוּ וגם לרבות ד' גליות על ששעבדו את ישראל לשון רש"י (רש"י על בראשית ט"ו:י"ד) ועל דרך הפשט יאמר כאשר דנתי את בניך בגלות וענוי על עון גם את הגוי אשר יעבדו אדין על החמס אשר יעשו להם והנכון בעיני כי טעם וגם אף על פי שאני גזרתי על זרעך להיות גרים בארץ לא להם ועבדום וענו אותם אף על פי כן אשפוט את הגוי אשר יעבדו על אשר יעשו להם ולא יפטרם בעבור שעשו גזרתי והטעם כמו שאמר הכתוב (זכריה א יד) וקנאתי לירושלם ולציון קנאה גדולה וקצף גדול אני קוצף על הגוים השאננים אשר אני קצפתי מעט והמה עזרו לרעה ואומר (ישעיהו מז ו) קצפתי על עמי חללתי נחלתי וגו' וכן היה במצרים שהוסיפו להרע כי השליכו בניהם ליאור וימררו את חייהם וחשבו למחות את שמם וזה טעם דן אנכי שאביא אותם במשפט אם עשו כנגזר עליהם או הוסיפו להרע להם וזהו מה שאמר יתרו כי בדבר אשר זדו עליהם (שמות יח יא) כי הזדון הוא שהביא עליהם העונש הגדול שאבדם מן העולם וכן כי ידעת כי הזידו עליהם (נחמיה ט י) והרב נתן טעם בספר המדע (הלכות תשובה ו ה) לפי שלא גזר על איש ידוע וכל אותם המריעים לישראל אלו לא רצה כל אחד מהם הרשות בידו לפי שלא נגזר על איש ידוע ולא נתכנו דבריו אצלי שאפילו גזר שאחד מכל האומות יריע להם בכך וכך וקדם זה ועשה גזרתו של הקב"ה זכה בדבר מצוה ומה טעם בדבריו כאשר יצוה המלך שיעשו בני מדינה פלונית מעשה מן המעשים המתרשל ומטיל הדבר על

האחרים חומס וחוטא נפשו והעושה יפיק רצון ממנו וכל שכן שהכתוב אמר וגם את הגוי אשר יעבודו שיעבדו הגוי כולו והם הלכו מעצמם למצרים אבל הטעם כאשר כתבתי וכבר הזכירו רבותינו הענין הזה אמרו בואלה שמות רבה (שמות רבה ל':ט"ו) משל לאדון שאמר לבנו "יעשה עם פלוני ולא יצערנו" הלך ועשה אף על פי שעשה עמו חנם לא הניח שלא היה מצער כשנתרצה האדון לבנו גזר על מצעריו הריגה כך גזר הקב"ה שיהיו ישראל משועבדין במצרים עמדו עליהם ושעבדום בחוזק אמר הקב"ה היה לכם לנהוג בם כעבדים ויעשו צרכיכם אני קצפתי מעט והמה עזרו לרעה (זכריה א טו) עד כאן לשונם ודבר ברור הוא כי השלכת בניהם ליאור אינה בכלל "ועבדום וענו אותם" אבל היא עקירתם לגמרי וכן מה שאמרו תחלה הבה נתחכמה לו פן ירבה (שמות א י) אינו בכלל עבדות וענוי מלבד מה שהוסיפו בענוי עצמו וימררו את חייהם בעבודה קשה וגו' והוא מה שאמר הכתוב (דברים כו ז) וירא את עניינו ואת עמלינו ואת לחצנו ודע והבן כי האיש שנכתב ונחתם בראש השנה להריגה לא ינקה הליסטים ההורג אותו בעבור שעשה מה שנגזר עליו הוא רשע בעונו ימות ודמו מיד הרוצח יבוקש אבל כאשר תצא הגזירה על פי נביא יש בעושה אותה דינים כי אם שמע אותה ורצה לעשות רצון בוראו כנגזר אין עליו חטא אבל יש לו זכות בו כאשר אמר ביהוא (מלכים ב י ל) יען אשר הטיבות לעשות הישר בעיני ככל אשר בלבבי עשית לבית אחאב בנים רבעים ישבו לך על כסא ישראל אבל אם שמע המצוה והרג אותו לשנאה או לשלול אותו יש עליו העונש כי הוא לחטא נתכוון ועבירה הוא לו וכן הכתוב אומר בסנחריב (ישעיהו י ה) הוי אשור שבט אפי וגו' בגוי חנף אשלחנו ועל עם עברתי אצונו ואמר הכתוב והוא לא כן ידמה ולבבו לא כן יחשוב כי להשמיד בלבבו ועל כן הענישו בסוף כמו שנאמר (שם י יב) והיה כי יבצע ה' את כל מעשהו אפקוד על פרי גודל לבב מלך אשור ועל תפארת רום עיניו וגו' ואמר בו שה פזורה ישראל אריות הדיחו הראשון אכלו מלך אשור וזה האחרון עצמו נבוכדראצר מלך בבל לכן כה אמר ה' וגו' הנני פוקד אל מלך בבל ואל ארצו כאשר פקדתי על מלך אשור (ירמיהו נ יז) והנה זו ראייה שנענש מלך אשור על הרעה שעשה לישראל והנה נבוכדראצר שמע כי הנביאים פה אחד קוראים אותו להחריב ירושלים והוא וכל עמו נצטוו על כך מפי הנביא כמו שכתוב (ירמיהו כה ט) הנני שולח לך ולקחתי את כל משפחות צפון נאם ה' ואל נבוכדראצר מלך בבל עבדי והביאותים על הארץ הזאת ועל יושביה והחרמתים וכתוב (שם לב כח) הנני נותן את העיר הזאת ביד הכשדים וכיד נבוכדראצר מלך בבל והציתו את העיר באש ואף על בית המקדש עצמו אמר (שם כו ו) ונתתי את הבית הזה כשילה והם יודעים כי מצות השם היא כמו שאמר נבוכדראצר לירמיהו (שם מב ב) ה' אלהיך דבר את הרעה הזאת אל המקום הזה ויבא ויעש ה' כאשר דבר כי חטאתם לה' ואף על פי כן נענשו הכשדים כולם בסוף והיה זה מפני שני טעמים האחד שגם הוא נתכון להשמיד כל הארץ להגדיל ממשלתו כמו שכתוב בו (ישעיהו יג יא) והשבתי גאון זדים וגאות עריצים אשפיל וכתוב (שם יד יג) ואתה אמרת בלבבך השמים אעלה וגו' וכתוב אעלה על במתי עב אדמה לעליון וכתוב באומתו (שם מז ח) האומרת בלבבה אני ואפסי עוד ואמר בו חבקוק (חבקוק ב ט) הוי בוצע בצע רע לביתו לשום במרום קנו וגו' והנה זה כענשו של סנחריב ולכך אמר הכתוב (ירמיהו נ יח) לכן כה אמר ה' הנני פוקד אל מלך בבל ואל ארצו כאשר פקדתי על מלך אשור אבל היה במלך בבל עונש אחר שהוסיף על הגזרה והרע לישראל יותר מאד כמו שאמר בו (ישעיהו מז ו) קצפתי על עמי חללתי נחלתי ואתנם בידך לא שמת להם רחמים על זקן הכבדת עולך מאד ועל כן בא עליהם עונש כפול ומכופל שנשמד זרעו לגמרי ולא יהיה לבבל שם ושאר נין ונכד (ישעיהו יד כב) ונשמדה עירו לעולמים שנאמר (שם יג יט) והיתה בבל צבי ממלכות תפארת גאון כשדים כמהפכת אלהים את סדום ואת עמורה לא תשב לנצח ולא תשכון עד דור ודור ורבצו שם ציים ושעירים ירקדו שם ואמר בו הכתוב (ירמיהו נא יא) כי נקמת ה' היא נקמת היכלו וכתוב (שם נא לה לו) חמסי ושארי על בבל תאמר יושבת ציון ודמי אל יושבי כשדים תאמר ירושלים לכן כה אמר ה' הנני רב את ריבך ונקמתי את נקמתך ופסוקים רבים כאלה:

"Vegam" AND ALSO THAT NATION THAT MADE SLAVES OF THEM WILL I JUDGE

By way of the simple meaning of Scripture, the verse is stating: “Just as I decreed exile and affliction for your children on account of sin, so will I bring judgment upon the nation that will enslave them for the violence they will do to them

The correct meaning of the word *vegam* appears to me to be as follows: **Even though I have decreed that your children be strangers in a land not their own, and they shall enslave them and afflict them, I will nevertheless judge the nation that will enslave them for what they will do to them, and they will not be exonerated for having done My decree.**” The reason for this is as Scripture states: *I am jealous for Jerusalem and for Zion with a great jealousy; and I am very sore displeased with the nations that are at ease; for I was but a little displeased, and they helped for evil.* And it says again, *I was wroth with My people, I profaned Mine inheritance, and gave them into thy hand; thou didst show them no mercy; upon the aged hast thou very heavily laid the yoke.* Such was the case with the Egyptians who increased the evil. They threw the children of the Israelites into the river, embittered their lives, and they intended to eradicate their name from memory. This is the meaning of the expression *will I judge*, i.e., “I will bring them to judgment to determine whether they did as was decreed upon them or if they increased the evil inflicted upon them.” It is this principle which Jethro stated: *For it is the thing wherein they acted presumptuously* [that caused the punishment to come] *upon them.* It was their presumptuousness that brought upon the Egyptians the great punishment which utterly destroyed them. And this principle is also expressed in the verse: *for thou knewest that they dealt proudly against them*

Now the Rabbi stated the reason [for the punishment of the Egyptians — a punishment meted out **even though it had been decreed that they were to enslave the Israelites**] — in the **Book of Knowledge**: **“It had not been decreed on any particular [Egyptian that he was to afflict the Israelites], and if any one of all those who perpetrated evil against Israel had not wanted to do it, he had the liberty to do so since the decree was not directed at any specific person.”** Hence the individual Egyptian was properly punished since each one could, by exercise of his free choice, have not been a party to the suffering caused to the Israelites. Ramban’s position as explained in the text is shared by Rabbi Abraham ben David (Rabad), Rambam’s chief critic

But to me the Rabbi’s words are not reconciled with the facts. Even if the Holy One, blessed be He, were to decree that any individual among all the nations should do them [the Israelites] evil in such-and-such a manner, and this specific individual fulfilled His decree with alacrity, he has the merit of fulfilling a Divine commandment. What sense is there in the Rabbi’s words? If a king were to command that the inhabitants of a certain country do a particular deed, he who is slack and throws the matter upon others offends and sins against himself, while he who does it wins the king’s favor. And this is all the more since Scripture states, *And also that nation that made slaves of them*, which clearly implies that the entire Egyptian nation was to enslave them,

and they came to Egypt of their own free will! Instead, the reason [for the punishment of the Egyptians] is as I have written above

Our Rabbis already mentioned this matter when they said in Shmoth Rabbah: “This may be likened to a lord who told his son that he should work for a certain person who should not cause him any suffering. So he went and worked for him. Now even though he worked for him without recompense, the master did not cease causing him suffering. When the lord finally was reconciled with his son, he decreed death to those who caused his son suffering. Similarly, the Holy One, blessed be He, decreed that Israel be in servitude in Egypt. But the Egyptians overwhelmed them and enslaved them by force. “Said the Holy One, blessed be He: ‘You should have used them as servants who would do your needs. *I was but a little displeased, and they helped for evil.*’ Thus far [is the quote from the Midrash Shmoth Rabbah]. Now it is clear that throwing Hebrew children into the river was not included in the decree, *And they shall enslave them, and afflict them*, for this would result in their complete destruction. Similarly, that which the Egyptians said at first, *Come, let us deal wisely with them lest they multiply* is not part of servitude or affliction. Besides, they themselves increased the degree of affliction, as Scripture testifies, *And they made their lives bitter with hard service*, etc. It is this which Scripture states in the following verse: *And he saw our affliction, and our toil, and our oppression*

(4) Rabbi Lord Jonathan Sacks, *Radical Then, Radical Now*, p. 182

Jewish faith is not about believing the world to be other than it is. It is not about ignoring the evil, the darkness and the pain. It is about courage, endurance and the capacity to hold fast to ideals even when they are ignored by others. It is the ability to see the world for what it is and yet still believe that it could be different. It is about not giving up, not letting go.

Prompt: How do Rabbi Kushner, the Ramban, and Rabbi Lord Sacks’ interpretations address God’s role and maintaining faith, even during times of struggle?